

Arrest

nr. 200 708 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 16 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 juni 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/06/2015
Overdracht CGVS: 21/09/2015

U werd gehoord op 5 december 2016 van 14 tot 18 uur op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, Meester Docquir loco meester Geleyn, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tevens tot de Hawiye-clan.

Door de burgeroorlog moest u in 1991 enkele maanden uit Mogadishu vluchten. Toen de rust was hersteld kwam u terug en bleef u in Mogadishu wonen tot 2006. In 2006 werd u gevraagd door iemand van de Islamitische Rechtbanken, die toen de plak zwaaiden in Mogadishu, om u bij hen te voegen en om de andere leden Engelse les te geven aangezien u de taal beheerste. U weigerde echter waarop uw huis werd aangevallen toen u niet thuis was. Uw vrouw werd hierbij ernstig gewond. Ze moest voor verzorging naar Kenia. Door de verwondingen van uw vrouw alsook het risico dat u liep in Mogadishu vluchtte u naar Kenia. Nadat uw vrouw in Kenia overleed hertrouwde u. Daar woonde u tot u in 2014 werd gerepatriëerd naar Somalië.

Uw familie was in 2006 ook al gevlucht maar was in 2010 al teruggekeerd naar Mogadishu. In 2010 gebeurde er een ongeluk waarbij uw broer iemand van een andere clan, Murursade, dood schoot. Er werd bemiddeld tussen de twee clans waarbij uw oom optrad als bemiddelaar voor uw broer. Uw broer vluchtte echter de stad uit naar Talbow, een dorpje bij Hardeere. Nadat u in 2014 terugkwam in Mogadishu kreeg u problemen met de leden van de Murursade-clan, die nu naar u keken om de schuld te vereffenen. Al-Shabaab arresteerde u hiervoor. U werd gedurende vier maanden opgesloten. Daarna kon u ontsnappen en besloot u het land te ontvluchten. U verliet Somalië op 2 juni 2015 en kwam aan in België op 15 juni 2015, waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u volgende documenten in: Keniaanse vluchtelingenkaarten van u en uw vrouw, een badge van uw werk, uw Somalische identiteitskaart, uw Somalisch paspoort, een laissez-passer voor u en uw vrouw, een oproepingsbrief inzake uw asielaanvraag in Kenia, UNHCR proof of registration, twee formulieren Kenyatta National Hospital, een medisch attest van uw vrouw, een bundel medische documenten (geboortetest van uw dochter, overlijdensattest van uw eerste vrouw, röntgenfoto's van uw vrouw, verschillende patiëntenregistraties en doorverwijzingsformulieren van dokters en ziekenhuizen), vier foto's en de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen na uw terugkeer naar Mogadishu in de periode 2014/2015.

U verklaart dat u in Mogadishu problemen kreeg omdat uw broer iemand gedood had. U blijkt echter nauwelijks te weten wat er precies gebeurde tijdens het incident of wat er achteraf allemaal gebeurde. Hiernaar gevraagd zegt u dat uw oom u vertelde dat uw broer eigenlijk niet de dader was maar dat een kennis van het slachtoffer een geweer aan het poetsen was, waarna het per ongeluk afging en het slachtoffer raakte. De kennis beschuldigde hierop uw broer. Hierna werd hij opgesloten en na enkele dagen voorwaardelijk vrijgelaten nadat werd afgesproken dat uw broer bloedgeld moest betalen om zijn schuld af te lossen (CGVS gehoorverslag, p. 14). Meer kunt u over het incident of de nasleep ervan niet vertellen. U broer was op het moment van het incident slechts elf jaar. U kunt niet zeggen waarom de mensen van de murursade-clan zouden geloven dat een jongen van elf jaar, die geen wapen had, iemand anders zou neerschieten (CGVS, p. 14). Over de bemiddeling die gebeurde kunt u enkel zeggen dat er werd afgesproken bloedgeld te betalen. U weet niet hoeveel, waar of wanneer dat betaald moest worden (CGVS, p. 14). U weet ook niet met wie er onderhandeld werd of wie, naast uw oom, onderhandelde voor uw broer (CGVS, p. 15). Nochtans moeten er toch praktische afspraken geweest zijn om het verdere verloop te regelen alvorens uw broer werd vrijgelaten.

U zegt dat u hierover niets weet, u zegt enkel dat, omdat het uw broer was, u verantwoordelijk werd geacht (CGVS, p. 14). Reden te meer, aangezien u verantwoordelijk was voor het aflossen van de schuld van uw broer, dat u een beter beeld zou moeten hebben over wat werd afgesproken in het kader van de bemiddeling. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het ongeloofwaardig is dat u geen enkel idee hebt hoeveel bloedgeld moest betaald worden aangezien u de verantwoordelijke was en u in direct contact stond met uw oom die de onderhandelingen voerde, antwoordt u dat u toch geen geld had dus dat het geen zin had te vragen hoeveel u moest betalen.

Direct na zijn vrijlating vluchtte uw broer. In de periode tussen zijn vlucht en uw terugkeer naar Mogadishu, tussen 2010 en 2014, zegt u dat uw oom regelmatig werd gecontacteerd door de leden van de Murursade-clan en dat ze hem zeiden dat ze ofwel het geld ofwel uw broer wilden (CGVS, p. 15). Ze ondernamen echter geen verdere stappen. Het is dan ook vreemd dat, eenmaal u terug in Mogadishu komt, na twintig dagen zonder waarschuwing wordt opgepakt en opgesloten omwille van wat uw broer vijf jaar terug had gedaan. U kunt niet uitleggen waarom de leden van de andere clan zich niet eerder tot uw oom hadden gewend voor de betaling van de schuld, aangezien uw broer en u niet in Mogadishu waren.

Wanneer u aankomt in Mogadishu eind 2014 spreekt u af met uw oom om te kijken hoe de problemen met uw broer het beste konden worden opgelost (CGVS, p. 16). Wanneer wordt gevraagd naar wat er tijdens dat gesprek werd besproken zegt u dat er eigenlijk niets werd besproken, dat uw oom zei dat het wel goed zou komen en dat u ook hoopte dat het vanzelf zou overgaan (CGVS, p. 18). Het is ongeloofwaardig dat u niet zou proberen een oplossing te zoeken, te meer omdat uw oom wist dat het probleem niet uit zichzelf zou overgaan aangezien hij al vier jaar lang werd aangesproken door de Murursade-clanleden. Het feit dat u niets meer over dit gesprek kunt vertellen doet dan ook vermoeden dat dit nooit heeft plaatsgevonden.

Over uw arrestatie kunt u vervolgens ook niet echt gedetailleerd en doorleefd vertellen. U zegt dat ze naar u toe kwamen, u onder schot hielden en u dwongen in een auto te stappen, waar ze u blinddoekten. U werd naar een kamer gebracht waar iemand u zei dat u vastgehouden werd omwille van de moord die uw broer begaan had alsook dat u de jongeren bezig hield met voetballen en andere onzin. De volgende dag kwam een andere man, die u in essentie nog eens hetzelfde zei. Op een gegeven moment, nadat u al vier maand opgesloten was, werd u aangesproken door een bewaker die u zou helpen ontsnappen. Hij liet de deur open voor u waardoor u op een nacht naar buiten kon rennen. U rende tot u een auto tegenkwam. U zei tegen de chauffeur dat uw auto verderop pech had, waarna hij u meenam (CGVS, p. 16-17). Aangezien dit een zeer beknopte beschrijving is van een dergelijk ingrijpende gebeurtenis die vier maand land duurt wordt u verder gevraagd om te vertellen over uw gevangenschap. U antwoordt: 'Ik heb vier maand vastgezeten, van januari tot eind vierde maand' (CGVS, p. 17). U wordt nogmaals gevraagd te vertellen over deze periode. U zegt dat die twee mensen die u al vermeld had met u kwamen spreken en u vertellen waarom u beschuldigd was (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt aangespoord om meer in detail te vertellen over hoe het was daar in gevangenschap te leven zegt u dat u na het bezoek van die twee mannen niets meer van hen hoorde, dat u een klein kamertje had en eten kreeg. U wordt geconfronteerd met het feit dat u nauwelijks iets kunt vertellen over uw vier maanden gevangenschap. Hierop antwoordt u dat er daar niet veel te doen was, dat u sliep, opstond, at en nadacht (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd of er niemand ooit iets tegen u zei begint u over de bewaker die u zou helpen ontsnappen. Dit was echter pas na vier maanden (CGVS, p. 17). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u geen enkel detail kunt geven over uw gevangenschap. Nochtans is dit een zeer ingrijpende gebeurtenis alsook een essentieel deel van de reden waarom u het land ontvlucht bent. Zelfs al was u vier maanden lang in een kamertje alleen opgesloten, dan nog zou u in staat moeten zijn om hierover uitgebreider en gedetailleerder te vertellen. Daarnaast zegt u ook dat de bewakers in de gevangenis u zeiden dat ze van Al-Shabaab waren (CGVS, p. 18). U kunt echter niet zeggen wat Al-Shabaab te maken zou hebben met de affaire met het bloedgeld en de schuld die uw familie had tegenover de Murursade-clan. Het is ook vreemd dat u vier maanden zou opgesloten zijn geweest zonder dat uw belagers de beschuldigingen uitvoerden die ze de eerste dagen van uw gevangenschap hadden geuit.

Uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping zijn evenmin geloofwaardig. Gevraagd hoe u precies ontsnapte, antwoordt u: 'Hij zei dat hij vannacht de deur zou opendoen, dat dat mijn kans was om hier te ontsnappen, het was midden in de nacht, zo ben ik ontsnapt. Ik bleef rennen, rennen tot ik een verharde weg tegenkwam. Ik kwam een man tegen die een band wisselde' (CGVS, p. 17). Gevraagd of u geen bewakers tegenkwam antwoordt u ontkennend. Het is vreemd dat een gevangenis van Al-Shabaab volledig onbewaakt zou achtergelaten worden.

U weet ook verder niets over de bewaker die u hielp of waarom hij u pas na vier maand te hulp schoot (CGVS, p. 17). Op de vraag hoe u wist naar waar u moest rennen eenmaal u uit de gevangenis kwam, antwoordt u dat u gewoon rende tot u een weg tegenkwam (CGVS, p. 17). Dit is echter geen verklaring van hoe u wist in welke richting de weg lag of waar u überhaupt was. Toen u op die weg een chauffeur tegenkwam vertelde u hem dat uw auto pech had verderop. U was echter net vier maanden opgesloten geweest. Bijgevolg mag verwacht worden dat de chauffeur zou gemerkt hebben dat er meer aan de hand was. Op de vraag of die chauffeur uw verhaal dan geloofde antwoordt u dat iedereen die een lange reis maakt met de auto er niet meer deftig uitziet (CGVS, p. 18). Dit is echter opnieuw geen afdoende verklaring.

U zegt tijdens het gehoor dat u 15000 dollar betaalde voor uw reis naar België. Dit geld werd deels betaald door uw oom en deels gefinancierd door de verkoop van een stuk grond dat uw familie nog had (CGVS, p. 9). Aangezien 15000 dollar een serieuze som geld is, zeker in Somalië, wordt u gevraagd waarom u dat niet gebruikte om uw schuld tegenover de Murursade-clan af te betalen. U antwoordt dat dit niet genoeg was (CGVS, p. 18). Nochtans had u daarvoor verklaard dat u geen idee had hoeveel bloedgeld afgesproken had. U zegt dat de normale prijs voor iemands leven 100 veestukken zijn en dat de waarde daarvan boven 15000 dollar is (CGVS, p. 19). Dan kan toch de vraag gesteld worden waarom u niet probeerde met die 15000 dollar uw schuld of een deel van uw schuld af te betalen. Aangezien u niet wist hoeveel uw schuld bedroeg zou het logisch zijn om te zien welk deel van uw schuld dat u al kon afbetalen en eventueel afspraken maken om de rest mettertijd af te betalen. U onderneemt echter geen enkele poging om te heronderhandelen met de schuldeisers, hoewel u wel over wat geld beschikte en het duidelijk was dat de schuldeisers niet vanzelf zouden weggaan, zoals u eerder had gehoopt.

Bovendien kan ook de kanttekening gemaakt worden waarom uw oom, tijdens de onderhandelingen na het incident met uw broer, akkoord zou gaan met het betalen van bloedgeld wanneer hij weet dat dit veel te hoog was om ooit terug te kunnen betalen.

Ten tweede zijn de problemen waarvoor u in 2006 uit Mogadishu vluchtte niet langer actueel.

In 2005-2006 had u problemen met de Islamitische Rechtbanken aangezien u weigerde Engelse les te geven aan hun leden. Zij hadden ook een probleem dat u voetbalde met de jongeren in de buurt (CGVS, p. 10). Deze problemen zijn heden echter niet meer actueel. De Islamitische Rechtbanken bestaan niet meer en ook tijdens uw tijd in Mogadishu in 2014-2015 hebt u daardoor geen problemen ondervonden. U zegt wel dat uw bewakers in de gevangenis zeiden dat u ook werd beschuldigd omdat u jongeren leerde voetballen maar zoals hierboven aangegeven kan geen geloof worden gehecht aan uw aangehaalde problemen met Al-Shabaab (CGVS, p. 11). Bovendien is het weinig geloofwaardig dat Al-Shabaab u zou beschuldigen van iets dat u negen jaar eerder gedaan zou hebben, namelijk jongeren voetballes geven.

Ten derde zijn er verschillende discrepanties op te merken tussen uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS.

Zo hebt u tijdens het gehoor toegegeven dat u bij DVZ gelogen hebt over uw recente verblijfplaatsen. Daar u bij DVZ zei dat u heel uw leven in Mogadishu had gewoond en enkel periodiek enkele maanden van de stad naar het platteland vluchtte omwille van de veiligheidssituatie in Mogadishu, geeft u bij het CGVS toe dat u hierover gelogen hebt en feitelijk van 2006 tot 2014 in Kenia hebt gewoond (CGVS, p. 6). U werd echter bij DVZ uitgebreid gewezen op uw verplichting de volledige waarheid te vertellen. U hebt ook verklaard dat al uw verklaringen waarheidsgetrouw waren (DVZ vragenlijst, pagina 15). Hoewel u tijdens het gehoor hebt toegegeven dat u hebt gelogen doet dit ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, te meer dat u niet over 1 aspect hebt gelogen maar over quasi ieder aspect van uw asielaanvraag. U hebt bij DVZ valse verklaringen afgelegd over uw recente verblijfplaatsen, de jobs die u hebt uitgeoefend, de plaats van uw huwelijk, de geboorteplaats van uw kinderen. Ook uw samenvatting van uw aangehaalde vluchtredenen bij DVZ is onwaar. U zegt dat u in Mogadishu al talloze keren werd bedreigd door Al-Shabaab omdat u voetbaltrainer was. U zegt dat u zich daarmee bezighield vanaf dat u terug kwam in Mogadishu in 2008. U werd een eerste maal in 2013 thuis aangevallen. U was niet thuis maar uw vrouw werd hierdoor gedood. U verhuisde daarna uit angst van de ene wijk naar de andere met uw kinderen (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Deze verklaringen stroken nauwelijks met wat u verklaarde tijdens het gehoor. U zegt dat u dit deed op aanraden van de smokkelaar die zei dat u anders zou kunnen teruggestuurd worden naar Kenia (CGVS, p. 5).

Hierbij dient echter opgemerkt dat u niet enkel verzweeg dat u enkele jaren in Kenia gewoond had maar dat u effectief een heel nieuw asielrelaas hebt verzonnen.

Er dient bijgevolg worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen.

Uw ingediende documenten kunnen hieraan niets veranderen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde wanneer zij worden vergezeld van geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien handelen bijna al uw documenten ook over uw verblijf in Kenia, wat niet betwist wordt. Betreffende de medische documenten van uw eerste vrouw dient opgemerkt dat er niet uit kan worden afgeleid waar en wanneer zij in haar hoofd werd geschoten. Dat het daadwerkelijk uw eerste vrouw betreft kan evenmin worden vastgesteld.

Betreffende de door u neergelegde identiteitsdocumenten dient opgemerkt dat uw identiteitsgegevens en nationaliteit in deze beslissing niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- art. 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1850;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);”*

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, licht verzoeker “in feite” toe als volgt:

“a) Met betrekking tot de periode 2014/2015

Er dient te worden benadrukt dat de verzoeker kennis kreeg van het incident met zijn broer toen hij in Kenya verbleef. Hij was inderdaad regelmatig in contact met zijn oom en deze laatste heeft hem ingelicht over het incident met zijn broer in 2008. Dit gebeurde echter via de basiscommunicatiemiddelen maar niet via een echt gesprek. De oom kon dus niet veel details geven. Vandaar dat de verzoeker geen omvattende beschrijving kan geven van de feiten.

De tegenpartij geeft een motivatie dat naast de kwestie is. Indien zij voldoende vragen had gesteld, had zij de context van het incident beter kunnen begrijpen.

Net voor het incident ging de broer van verzoeker om met jongens en een andere oudere man. Al deze mensen waren leden van de Murursade-clan. Men dient te onderlijnen dat voordat het incident gebeurde, er geen enkel probleem bestond tussen de Murursade-clan en de clan van verzoeker, aangezien de twee clans afstammen van dezelfde stam.

Op de dag van het incident, vroeg de oudere man aan een kind (van zijn clan) om een Kalashnikov te brengen. Wanneer het kind het geweer bracht wist hij niet dat deze geladen was. Een kogel kwam eruit en raakte de oude man. Er werd besloten door alle aanwezige leden van de clan dat de verantwoordelijk van dit incident de broer van verzoeker zou zijn, gezien hij de enige was van de andere clan. Ter gelegenheid van dit soort gebeurtenissen heeft de clansolidariteit inderdaad voorrang.

Dit is de reden waarom de broer werd beschuldigd van het voorval, ook al was hij niet schuldig. Dit werd besloten door de andere clan. Hij was toen elf jaar oud en zijn beschuldiging was absoluut niet geloofwaardig, maar dat deed er niet toe. Het belangrijkste was dat de Murursade-clan vrij van beschuldiging was.

De verzoeker heeft uitgelegd dat er inderdaad een bemiddeling plaatsvond ten gevolge van het incident. Na afloop van deze bemiddeling werd er besloten dat de (fictieve) schuld van de broer van verzoeker kon worden afgelost met 100 veestukken. Er kan geen som geld op deze prijs geplakt worden aangezien dit afhangt van de kwaliteit van de veestukken die worden aangebracht. Dit is de reden waarom de verzoeker de exacte prijs van de schuldaflossing niet kon verduidelijken.

De verzoeker had moeite met deze veestukken samen te brengen aangezien hij bovendien in het buitenland was. De Murursade-clan heeft jaren gewacht op de schuldaflossing maar er gebeurde niets. Het was slechts toen de verzoeker terugkwam in Mogadishu dat de clan besloot om Al-Shabaab in te lassen om verzoeker gevangen te nemen en hem te straffen voor wat zijn broer gedaan had.

Inderdaad, overige familieleden worden vaak gestraft ten gevolge van een fout van één familielid. De verzoeker straffen was veel effectiever dan de oom, die geen rechtstreeks familielid is. De tegenpartij vergeet duidelijk rekening te houden met de gegeven cultuur en context.

In feite heeft verzoeker dus wel een goed beeld van de bemiddeling maar een beperkt beeld, gezien zijn verblijf in het buitenland. Men herhaalt dat de oom dit probleem in handen had, jarenlang, en dat hij alle details

Wanneer tegenpartij het hele relaas van verzoeker in twijfel trekt omdat deze laatste niet meer in staat is om het gesprek met zijn oom (dat plaatsvond eind 2014) precies te relateren, blijven wij in het onbegrip hierover. Ten eerste is dit een gesprek van een aantal minuten dat 3 jaar geleden plaatsvond. Ondertussen werd verzoeker gevangengenomen, moest hij vluchten, veranderde hij van continent en heeft hij een lage asielpcedure ondergaan. Zich in deze omstandigheden een gesprek herinneren wordt natuurlijk lastig. Ten tweede is dit gesprek niet determinerend in zijn relaas.

Het valt op dat tegenpartij zeer snel verklaart dat verzoeker 'niet veel' kan zeggen over bepaalde elementen van zijn verhaal, terwijl tegenpartij eigenlijk niet luistert naar zijn verklaringen.

De tegenpartij stelt vast dat verzoeker enkel een beknopte beschrijving kan geven maar beperkt zich ook tot het stellen van algemene vragen, die zodanig open zijn dat verzoeker niet weet wat hij precies moet antwoorden.

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17]

Enkel de vraag stellen 'vertel mij daar eens over' helpt de asielzoeker niet. Deze weet niet welke belangrijke elementen moeten worden vermeld.

Bovendien, zoals verzoeker duidelijk verklaart, blijft een detentie een éézijdige activiteit waarbij er niet veel gedaan wordt.

Verklaren dat verzoeker niet heeft uitgelegd wat Al-Shabaab met deze detentie te maken had, is fout. Zoals eerder uitgelegd, deed de Murursade-clan beroep op Al-Shabaab om verzoeker te straffen voor de daden van zijn broer. Indien tegenpartij had doorgevraagd om de Somalische context beter te verstaan, had zij kunnen begrijpen dat de clans dit meestal doen in geval van clanconflict.

Omtrent de ontsnapping vertelt de verzoeker de gebeurtenissen precies hoe ze gebeurd zijn. Tegenpartij maakt een hele reeks speculaties over de gebeurtenissen die buiten de kwestie zijn. Zij haalt aan dat de chauffeur had moeten merken dat er iets aan de hand was maar het is niet duidelijk op wat ze zich precies baseert om dit in vraag te stellen. Zij weet niet hoe verzoeker er toen uitzag, hoe hij gekleed was, of hij schoenen had of niet, of hij vuil was of niet. Het is volstrekt mogelijk dat verzoeker er volledig uitzag zoals gewoonlijk, dat de chauffeur perfect geloofde dat hij autopech had.

Verzoeker legde ook dat het in Somalië vaak gebeurt dat mensen lange reizen afleggen met de auto en er zo vaak niet deftig uitzien. Hij probeert de Somalische context te verklaren maar tegenpartij luistert niet.

Verzoeker heeft verduidelijkt dat er die nacht één bewaker zou aanwezig zijn om zijn cel te bewaken maar dat net die bewaker hem hielp. Het is volstrekt mogelijk dat de cel slechts bewaakt was door één enkele bewaker. In die zin is de opmerking van tegenpartij omtrent de onbewaakte cel overbodig. Logischerwijze ging verzoeker ook niet vragen aan de bewaker die hem hielp wat zijn redenen waren om hem te helpen. In deze bevrijdingssituatie stelde verzoeker geen vragen.

Het feit dat verzoeker 15000 dollar betaalde voor de reis heeft niets te maken met het aflosgeld dat hij moest betalen aan de Murursade-clan. Zoals gezegd, moest hij 100 veestukken schenken aan de clan om de schuld van zijn broer af te lossen. Dit is moeilijk berekenbaar in een som geld aangezien het afhangt van de kwaliteit van de veestukken. De tegenpartij maakt speculaties dat 15 000 dollar voldoende zou kunnen zijn en verzoeker had kunnen proberen om te betalen terwijl ze geen idee heeft over welke prijs het aflosgeld precies inhield.

b) Met betrekking tot het actueel karakter van de vrees van verzoeker

De tegenpartij weet dat de Murursade-clan Al-Shabaab inlaste om de verzoeker gevangen te nemen ten gevolge van de daden van zijn broer.

Het kwam Al-Shabaab goed uit om verzoeker in 2014-2015 gevangen te nemen voor die reden aangezien hij ook nog moest gestraft worden voor de feiten van 2005-2006 (voetballen met jongeren en weigeren Engelse les te geven). De reden was dus dubbel.

Men blijft in het ongewisse over op welke bron tegenpartij zich baseert om te verklaren dat de Islamitische Rechtbanken in Somalië niet meer bestaan aangezien de verzoeker precies het omgekeerde verklaart. De verdwijning van deze Rechtbanken kan waar zijn in de grote steden, maar blijft een onbeantwoorde vraag voor de kleine dorpen, zoals die waarin verzoeker leefde en gevangen werd genomen.

Meerdere artikels bevestigen de aanwezigheid van zulke rechtbanken in rurale gebieden:

" In 2014, a teenage boy was stoned to death after being convicted of raping a woman.

In 2008, a young girl was killed in a similar manner after being convicted of adultery.

In the latest case, a woman filed a complaint of rape against Hassan, but the court tried him for adultery as it is easier to prove, says BBC Somali's Mohamed Mohamed.

Hundreds of people watched him being stoned death in Ramo Adey village in the south-central Bay region, said Moalim Geed'ow, the al-Shabab governor for the area. »

(...)

However, when the woman got pregnant, the two families debated and there was no trace of valid matrimony. The court ruled he did not marry her legally and he was stoned to death. "

Al-Shabab is fighting to overthrow the weak UN-backed government in Somalia and impose its own strict interpretation of Islamic law.

It has lost control of many towns and cities to a 22,000-strong African Union force supporting the government.

But the group, linked to al-Qaeda, still has a strong presence in many rural areas. »

<http://www.bbc.com/news/world-africa-40083361>

Men stelt zich vragen bij de waarde van de analyse van verwerende partij gezien zij beweringen maakt die op niets gegrond zijn en in volledig contrast zijn met wat verzoeker, Somalische burger, verklaart.

c) Met betrekking tot het verschil tussen de verklaringen op de DVZ en die op de CGVS

Tegenpartij weet dat asielzoekers, bij het indienen van de asielaanvraag en bij het eerste keer betreden van de Dienst Vreemdelingenzaken, veel angst en stress hebben. Zij laten zich dikwijls beïnvloeden door allerlei slechte raadgevingen van mede-asielzoekers in centra en op straat.

Dit is wat gebeurde voor verzoeker. Hij was zodanig bang tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een volledig andere versie dan de waarheid gaf.

Nochtans kwam dit aan bod tijdens het gehoor en verzoeker vermeldde het meteen bij de eerste vraag, wat getuigt van goede wil en eerlijkheid.

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2]

De verzoeker legt uit waarom hij er niet toe kwam om correcte verklaringen af te leggen:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4]

(...)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5]

(...)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5]

Verzoeker legt uit dat er druk op hem gelegd werd door de smokkelaar en dat deze laatste hem afraadde om iets over Kenia te vertellen:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5]”.

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus “*in rechte*”, wijst verzoeker andermaal op zijn vrees voor vervolging omwille van de Murursadeclan enerzijds en op zijn vrees voor vervolging door Al Shabaab omdat hij in 2006 jongeren leerde voetballen en hen weigerde les te geven anderzijds. Verzoeker merkt op dat de “*protection officer*” hem tijdens het CGVS-interview geen vragen gesteld heeft over deze laatste vervolgingsgrond. Hij wijst erop dat deze niet in twijfel worden getrokken, doch dat ten onrechte wordt besloten dat de “*Islamitische Rechtbanken*” niet langer bestaan waardoor zijn vrees niet langer actueel is. Bovendien voert hij aan dat Al Shabaab zijn slachtoffers ook op een andere manier kan straffen. Er moet dus met andere aspecten rekening gehouden worden dan enkel met het bestaan van de “*Islamitische Rechtbanken*”.

Verzoeker vraagt vervolgens om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Daarna gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat hij in het geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. Na een theoretische toelichting, werpt verzoeker op dat verschillende rapporten en bronnen bevestigen dat asielzoekers afkomstig uit Somalië, en meer bepaald Mogadishu, beschouwd kunnen worden als afkomstig uit een “*conflict-affected area*”. Hij stelt dat een gedwongen terugkeer een schending zou kunnen betekenen van artikel 3 van het EVRM en dat burgers afkomstig uit Mogadishu een grote kans hebben om schendingen van mensenrechten te ondergaan. Verzoeker wijst erop dat de aanwezigheid van Al Shabaab problematisch blijft en dat de Somalische burgers geen beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. Het gevaar is ook aanwezig in de regio van verzoeker. Verzoeker verwijst in dit verband naar rapporten van Amnesty International van 15 mei 2013 en 18 november 2014, naar de Africa briefing n° 99, het artikel “*Despite gains against Al-Shabaab, setting up peacekeeping mission in Somalia still ‘high-risk undertaking’, top peacekeeping official tells security council*”, een rapport van 13 april 2016 te raadplegen op www.refworld.org en een lijst met terroristische aanvallen gepleegd door Al Shabaab in

2015. Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie dat Mogadishu kan worden beschouwd als “*conflict-affected area*” in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, enerzijds door de algemene gewelddadige en slechte veiligheidssituatie en anderzijds door de aanwezigheid en de frequente aanvallen van de gewapende groepering Al Shabaab.

Verzoeker vraagt vervolgens in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing en licht toe als volgt:

“Overwegende dat in het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker noch de subsidiaire bescherming, en dat hij zich onvoldoende geïnformeerd acht, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek; Dat verzoeker verschillende documenten neergelegd heeft bij dit verzoekschrift die demonstreren dat het CGVS de situatie niet correct geschat heeft neergelegd, en dat uit dezen hoofde alleen al de bestreden beslissing minstens moet vernietigd worden voor bijkomend onderzoek; Dat aldus de redenen opgegeven in de beslissing blijken geven van bepaalde lacunes binnen het CGVS en niet beantwoorden aan de verplichting om een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van de zaak; Dat inderdaad niet genoeg rekening werd gehouden met de minderjarigheid van de verzoeker, de situatie in Mogadishu niet heeft bestudeerd in functie van deze minderjarigheid en geen informatie verleend over de rekrutering van de verzoeker door Al-Shabaab en de risico's die verzoeker bijgevolg zou lopen in geval van terugkeer; Dat de verwerende partij dus zijn motivatieplicht schendt en dat de zaak bijgevolg opnieuw moet worden bestudeerd; Dat het dus past de genomen beslissing van de CGVS te vernietigen;”

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 januari 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten:

- COI Focus “*Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu*” van Cedoca van 6 november 2017;
- COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 9 juni 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad de asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure, in weerwil van de plicht tot samenwerking die op hem rust, valse verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en zijn asielmotieven. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure immers dat hij tot zijn vertrek naar België in 2015 in Mogadishu had gewoond en gevisieerd werd door Al Shabaab omdat hij een voetbaltrainer was (CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 1-2; DVZ-verklaring, stuk 16, p. 4).

Bij aanvang van het CGVS-interview legde verzoeker echter volledig afwijkende verklaringen af omtrent zijn verblijfplaatsen en vervolgingsfeiten, daar hij verklaarde van 2006-2014 in Kenia gewoond te hebben en bij zijn terugkeer naar Mogadishu in 2014 werd vervolgd omwille van een conflict tussen zijn broer en de Murursade-clan. Hij verklaarde hierbij valse verklaringen te hebben afgelegd over zijn verblijfplaatsen, werkzaamheden, de geboorteplaats van zijn kinderen en zijn asielmotieven (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3-6). Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan die van zijn asielmotieven. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaring dat hij vreesde om teruggestuurd te worden naar Kenia, doch de Raad merkt op dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt, en 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of asielrelaas te debiteren. Bovendien aanvaardt de Raad deze uitleg niet. Verzoeker kan immers niet toelichten waarom een verwijdering naar Kenia in die mate problematisch zou zijn, terwijl hij er volgens zijn tweede versie van zijn asielrelaas zou hebben verbleven van 2006 tot 2014.

Overigens stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten bij zijn terugkeer naar Mogadishu in 2014, als het gevolg van een conflict tussen zijn broer en de Murursade-clan, ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker legde immers vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over het incident waarbij zijn broer beschuldigd werd van moord door de Murursade-clan en de bemiddeling die daarop volgde. Hij kon tijdens het CGVS-interview niet verklaren waarom deze clan zijn broer, die toen elf jaar was, valselijk zou beschuldigen iemand doodgeschoten te hebben (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14). Waar verzoeker nu verklaart dat zijn broer beschuldigd werd omdat hij de enige aanwezige was van een andere clan bij het schietincident, doet dit enkel meer afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Indien dit werkelijk zo was, kon immers verwacht worden dat hij dit zo zou hebben aangegeven tijdens het CGVS-interview, toen hem hiernaar werd gevraagd. Verzoeker verklaarde echter dat *“dat is een probleem met deze groepering van AS en Hezbi Islam, ze kennen geen marge van leeftijd, het is op dat moment maar hoe ze het willen hebben”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14). Aldus is de Raad van oordeel dat bovenstaand verweer van verzoeker een loutere *post factum* verklaring betreft die tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en aldus niet kan worden aanvaard.

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen in het verzoekschrift omtrent dit schietincident waarbij zijn broer valselijk beschuldigd werd, tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Hij verklaarde toen immers dat een jongen werd doodgeschoten door iemand die een geweer aan het schoonmaken was (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14), terwijl hij thans in zijn verzoekschrift aanvoert dat een oude man werd doodgeschoten toen een jongen die hem een geweer moest brengen dit per ongeluk liet afgaan. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker dermate vage en onwetende verklaringen aflegt over de bemiddeling die plaatsvond tussen zijn oom en de Murursade-clan naar aanleiding van dit schietincident en over het bloedgeld dat hij diende te betalen. Waar verzoeker thans aanvoert dat er besloten werd dat hij 100 veestukken diende te betalen, doch dat hij niet weet hoeveel geld dit waard is, merkt de Raad op dat dit tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview. Verzoeker verklaarde immers, toen hem gevraagd werd naar het bedrag van het bloedgeld, *“dat weet ik niet, ik weet wel dat er bloedgeld moest betaald worden”*, en *“kijk, de overeenstemming is gekomen over bloedgeld, hoeveel er moest betaald worden is er niet gekomen, ik had financieel niets. Normaal gaat het over 100 stukken vee, dat moest onderling uitgevochten worden. Ik had niks dan heeft het geen zin om te vragen hoeveel ik moest betalen.”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15). Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat verzoekers verweer enkel meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker tracht de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent zijn kennis over zijn asielmotieven te minimaliseren door te verwijzen naar het feit dat hij in het buitenland verbleef en slechts via 'basiscommunicatiemiddelen' werd ingelicht. Dit kan echter geen verschoning bieden voor verzoekers onwetendheid.

Van verzoeker, die volgens zijn eigen verklaring door zijn oom op de hoogte werd gebracht van de problemen van zijn broer en het feit dat hij bloedgeld diende te betalen aan de Murursade-clan, kan immers ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich, al dan niet in Kenia, dan minstens bij zijn terugkeer naar Mogadishu, degelijk zou informeren hieromtrent om problemen bij zijn terugkeer te vermijden. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij bij zijn terugkeer naar Mogadishu had afgesproken met zijn oom om de problemen van zijn broer te bespreken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 16), zodat hij zich bij hem terdege had kunnen informeren hierover. Bovendien verklaarde verzoeker na zijn vertrek naar België nog contact gehad te hebben met zijn broer (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19), zodat hij ook via hem meer informatie kon bekomen. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren over zijn eigen problemen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Bovendien oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen over het gesprek met zijn oom ongeloofwaardig zijn. Waar verzoeker aanvoert dat hij zich dit gesprek niet tot in detail meer kan herinneren omdat het zo lang geleden is, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Wanneer wordt gevraagd naar wat er tijdens dat gesprek werd besproken zegt u dat er eigenlijk niets werd besproken, dat uw oom zei dat het wel goed zou komen en dat u ook hoopte dat het vanzelf zou overgaan (CGVS, p. 18). Het is ongeloofwaardig dat u niet zou proberen een oplossing te zoeken, te meer omdat uw oom wist dat het probleem niet uit zichzelf zou overgaan aangezien hij al vier jaar lang werd aangesproken door de Murursade-clanleden. Het feit dat u niets meer over dit gesprek kunt vertellen doet dan ook vermoeden dat dit nooit heeft plaatsgevonden.”* De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dit een kernelement betreft van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker dit element correct en doorleefd weergeeft.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht opgemerkt dat: *“Direct na zijn vrijlating vluchtte uw broer. In de periode tussen zijn vlucht en uw terugkeer naar Mogadishu, tussen 2010 en 2014, zegt u dat uw oom regelmatig werd gecontacteerd door de leden van de Murursade-clan en dat ze hem zeiden dat ze ofwel het geld ofwel uw broer wilden (CGVS, p. 15). Ze ondernamen echter geen verdere stappen. Het is dan ook vreemd dat, eenmaal u terug in Mogadishu komt, na twintig dagen zonder waarschuwing wordt opgepakt en opgesloten omwille van wat uw broer vijf jaar terug had gedaan. U kunt niet uitleggen waarom de leden van de andere clan zich niet eerder tot uw oom hadden gewend voor de betaling van de schuld, aangezien uw broer en u niet in Mogadishu waren.”*

Verzoeker beperkt zijn verweer tot het herhalen van zijn asielrelaas en voert aan dat het effectiever was om hem te straffen voor de problemen van zijn broer dan zijn oom, die geen rechtstreeks familielid is. De Raad merkt op dat dit een louter blote bewering betreft, die bovendien niet aannemelijk is in de context zoals beschreven door verzoeker. Hij bevond zich immers in het buitenland, waar deze clan hem niet kon bereiken om het bloedgeld te betalen, zodat het geenszins effectiever was voor hen om te wachten tot verzoeker zou terugkeren naar Mogadishu. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat de clan zich in verzoekers afwezigheid tot de overige familieleden die zich in Mogadishu bevonden zou wenden ter betaling van het bloedgeld, zoals verzoekers oom. Verzoekers verklaringen zijn dan ook niet aannemelijk en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn gevangenschap vaag en niet doorleefd zijn, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat hij niet veel deed gedurende zijn gevangenschap, doch de Raad merkt op dat verzoeker gedurende vier maanden gevangen werd gehouden door Al Shabaab (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17), zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij hierover enige doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non*. Verzoekers verweer dat de *“protection officer”* te veel open vragen heeft gesteld waardoor verzoeker niet wist welke ‘belangrijke elementen’ dienden te worden vermeld, wordt niet aanvaard. Het is immers aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstantie kan beslissen over de asielaanvraag.

De Raad acht het ook niet aannemelijk dat verzoeker verklaarde gevangen genomen te zijn geweest door Al Shabaab, doch niet wist wat zij te maken hebben met het conflict met de Murursade-clan.

Verzoeker voert aan dat de clan beroep heeft gedaan op Al Shabaab om verzoeker te straffen, doch dit betreft een loutere *post factum* verklaring, die tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing en aldus niet wordt aanvaard. Verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview immers, toen hem hiernaar gevraagd werd: *“dat weet ik niet 100%, als je wil weten wat ik denk is dat AS ook wil en laat zien dat zij ook de orders uitdelen daar, dat ze ook zulke zaken nog altijd de regels hanteren volgens de godsdienst, hoewel ze geen macht hebben”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18).

Bovendien merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping ongeloofwaardig zijn:

“Uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping zijn evenmin geloofwaardig. Gevraagd hoe u precies ontsnapte, antwoordt u: ‘Hij zei dat hij vannacht de deur zou opendoen, dat dat mijn kans was om hier te ontsnappen, het was midden in de nacht, zo ben ik ontsnapt. Ik bleef rennen, rennen tot ik een verharde weg tegenkwam. Ik kwam een man tegen die een band wisselde’ (CGVS, p. 17). *Gevraagd of u geen bewakers tegenkwam antwoordt u ontkennend. Het is vreemd dat een gevangenis van Al-Shabaab volledig onbewaakt zou achtergelaten worden. U weet ook verder niets over de bewaker die u hielp of waarom hij u pas na vier maand te hulp schoot* (CGVS, p. 17). *Op de vraag hoe u wist naar waar u moest rennen eenmaal u uit de gevangenis kwam, antwoordt u dat u gewoon rende tot u een weg tegenkwam* (CGVS, p. 17). *Dit is echter geen verklaring van hoe u wist in welke richting de weg lag of waar u überhaupt was. Toen u op die weg een chauffeur tegenkwam vertelde u hem dat uw auto pech had verderop. U was echter net vier maanden opgesloten geweest. Bijgevolg mag verwacht worden dat de chauffeur zou gemerkt hebben dat er meer aan de hand was. Op de vraag of die chauffeur uw verhaal dan geloofde antwoordt u dat iedereen die een lange reis maakt met de auto er niet meer deftig uitziet* (CGVS, p. 18). *Dit is echter opnieuw geen afdoende verklaring.”*

Verzoeker voert aan dat het ‘volstrekt mogelijk’ is dat zijn cel slechts bewaakt werd door één bewaker, alsook dat het ‘logisch’ is dat hij zijn bewaker niet vroeg waarom deze hem hielp te ontsnappen, maar de Raad merkt op dat verzoeker deze stellingen op algemene wijze poneert. Hij slaagt er echter niet in de motieven van de bestreden beslissing op dit punt *in concreto* te weerleggen.

Bovendien kan verzoekers verweer dat de commissaris-generaal niet weet hoe verzoeker eruit ziet, geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de chauffeur zou gemerkt hebben dat er meer aan de hand was, daar verzoeker net vier maanden opgesloten had gezeten door Al Shabaab. Verzoekers verweer dat iedereen die lang onderweg is met de auto in Somalië er niet meer deftig uitziet betreft een loutere herhaling van zijn verklaringen doch biedt geen afdoende verklaring voor bovenstaande vaststellingen.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het geld dat hij besteedde aan zijn vlucht naar Europa niet zou besteden aan de aflossing van zijn schuld aan de Murursade-clan. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal niet weet hoeveel bloedgeld hij moest betalen, doch de Raad merkt op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“U zegt tijdens het gehoor dat u 15000 dollar betaalde voor uw reis naar België. Dit geld werd deels betaald door uw oom en deels gefinancierd door de verkoop van een stuk grond dat uw familie nog had* (CGVS, p. 9). *Aangezien 15000 dollar een serieuze som geld is, zeker in Somalië, wordt u gevraagd waarom u dat niet gebruikte om uw schuld tegenover de Murursade-clan af te betalen. U antwoordt dat dit niet genoeg was* (CGVS, p. 18). *Nochtans had u daarvoor verklaard dat u geen idee had hoeveel bloedgeld afgesproken had. U zegt dat de normale prijs voor iemands leven 100 veestukken zijn en dat de waarde daarvan boven 15000 dollar is* (CGVS, p. 19). *Dan kan toch de vraag gesteld worden waarom u niet probeerde met die 15000 dollar uw schuld of een deel van uw schuld af te betalen. Aangezien u niet wist hoeveel uw schuld bedroeg zou het logisch zijn om te zien welk deel van uw schuld dat u al kon afbetalen en eventueel afspraken maken om de rest mettertijd af te betalen. U onderneemt echter geen enkele poging om te heronderhandelen met de schuldeisers, hoewel u wel over wat geld beschikte en het duidelijk was dat de schuldeisers niet vanzelf zouden weggaan, zoals u eerder had gehoopt.*

Bovendien kan ook de kanttekening gemaakt worden waarom uw oom, tijdens de onderhandelingen na het incident met uw broer, akkoord zou gaan met het betalen van bloedgeld wanneer hij weet dat dit veel te hoog was om ooit terug te kunnen betalen.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift tevens zijn vrees voor vervolging waarvoor hij in 2006 Mogadishu is ontvlucht, zijnde het feit dat hij gevisieerd werd door de Unie van de Islamitische Rechtbanken omdat hij weigerde hen Engelse les te geven en omdat hij voetbalde met jongeren. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat deze vervolgingsfeiten niet langer actueel zijn.

Uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) blijkt immers dat de Unie van Islamitische Rechtbanken, een groep van vijftien Somalische islamitische rechtbanken die de sharia wilde invoeren, in 2006 werd verslagen. Verzoeker voert aan dat er nog steeds Islamitische rechtbanken bestaan, doch uit de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde informatie kan niet blijken dat de Unie van Islamitische Rechtbanken nog steeds actief is, evenmin dat zij verzoeker nog steeds zou kunnen vervolgen. Waar verzoeker zijn verklaringen herhaalt dat Al Shabaab hem ook arresteerde om hem te straffen voor de feiten die zich in 2006 hebben voorgedaan, gaat hij eraan voorbij dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers arrestatie door Al Shabaab in 2014, zodat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Het loutere feit dat de “*protection officer*” verzoeker geen verdere vragen heeft gesteld over deze vervolgingsgrond, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Aldus kan niet worden vastgesteld dat verzoeker over een gegronde vrees voor vervolging beschikt.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De door verzoeker neergelegde documenten hebben immers louter betrekking op verzoekers identiteit en verblijf in Kenia, gegevens die niet worden betwist. Betreffende de medische documenten van verzoekers echtgenote, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden afgeleid onder welke omstandigheden zijn echtgenote haar verwondingen heeft opgelopen. Bovendien merkt de Raad op dat, in zoverre zij de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten in 2006 staven, deze feiten niet langer actueel zijn en dus niet langer tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kunnen leiden.

Betreffende verzoekers uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel, dient erop gewezen dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te trachten te weerleggen en dat een theoretische uiteenzetting voor het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu* hiertoe niet volstaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht in het verzoekschrift en de aanvullende nota van de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.” van Cedoca van 9 juni 2017 heeft toegevoegd waarin bovenvermelde analyse genoegzaam bevestigd wordt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreffen, blijkt uit de COI Focus “Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.” van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota toegevoegde informatie is immers van een recentere datum dan de door verzoeker aangehaalde informatie, die bovendien niet altijd specifiek over Mogadishu gaat. De geciteerde passages die wel specifiek betrekking hebben op Mogadishu bevestigen bovendien het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Wat het betoog (in uiterst ondergeschikte orde) betreft dat geen rekening werd gehouden met de minderjarigheid van verzoeker (algemeen, alsook in relatie met de situatie in Mogadishu en de potentiële rekrutering door Al Shabaab), blijkt dat verzoeker al bij de indiening van zijn asielaanvraag in 2016 bijna dertig jaar was. Bijgevolg beschouwt de Raad dit betoog als een materiële vergissing. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP